

KORKU SİYASETİ VE KURGU STRATEJİSİ!

□ □ □□

Bir kişiyi veya kesimi; sadece partisiyle, mezhebiyle, kökeniyle ve diğer mensubiyetleriyle değerlendirmek ve onun karakteri hakkında kesin bilgi sahibi olacağını zannetmek yanlıştır ve yanıltıcıdır. Elbette insanın tuttuğu partisi onun hakkında bazı kanaatler oluştursa da bunun oranı %10'u bulmayacaktır. Bu nedenle, örneğin CHP zihniyetiyle, CHP'liler farklıdır. AKP zihniyetiyle AKP'lilerin hepsi aynı değildir, ayrıdır. Pek çok Sünni CHP'liler vardır, Alevi AKP'liler vardır... Kürt kökenli olup da çok farklı partilere oy veren insanlarımıza rastlanacaktır. Bu nedenle; *“Bütün solcular şöyledir, sağcılar böyledir, İslamcılar öyledir!..”*

gibi genellemeler dayanaksızdır, ayrımcılıktır ve bir önyargıyı yansıtmaktadır. Evet, fikri mayası ve tarihi mirası olarak CHP; Dine mesafeli ve manevi değerlere alerjili bir zihniyetle damgalıdır ve Atatürk'ten sonra uydurulan ve topluma dayatılan bir Kemalizm

kalıntısıdır. Ama bütün CHP'lileri ve oy verenleri böyle yaftalamak ve bu gözle bakmak haksızlıktır, geçersiz bir toptancılıktır. Üstelik bu tavırlar kin ve nefret aşılacaktır.

Bunun gibi AKP, Abdurrahman Dilipak gibi yandaşların itirafıyla *bir dış (Siyonist) proje olarak kurgulanmıştır*

, hatta Erbakan Hocaya yönelik 28 Şubat tezgâhının bir gayri meşru meyvesi konumundadır. Ama bütün AKP'lileri bu mel'un dış projenin figüranları saymak, ifrattır hatta iftiradır. Kaldı ki AKP'de çok farklı köken ve kültürden ve daha öncesinde değişik partilerden insanlar vardır. Yani bir kişiyi sadece AKP tarafgirliği ile tanımak ve tartmak imkânsızdır. Ama genel zihniyet olarak CHP deyince AKP camiasında din karşıtlığı, AKP deyince CHP camiasında ise din istismarcılığı hatırlanır. Bu nedenle AKP kendi tabanını ve dindar camiayı CHP ile; CHP ise kendi tabanını ve taraftarlarını AKP ile korkutup durmaktadır. CHP;

AKP'nin şeriatı getireceğini, demokrasi ve laikliği dejenere edeceğini, Türkiye'yi Batı'dan ve çağdaşıktan koparıp geriye götüreceğini

tekrarlamaktadır. AKP ise; CHP'nin din düşmanlığı yapacağını, *Kur'an kurslarını kaldıracağını, Dindarlara baskı uygulayacağını*

sıkça hatırlatarak halkı kendi safında tutmaya çalışmaktadır. Bu konuda Erbakan Hoca'nın;

“CHP, zihniyet olarak Siyonizm'in bir şubesi gibi hareket etmektedir; AKP ise aynı Siyonizm'in işbirlikçisidir.”

tespitleri oldukça anlamlıdır.

Siyonizm'in "kutuplaştırma ve kamplaştırma" stratejisi ve korku siyasetinin yansımaları!

Bir toplumu; kökenleri, kültürleri, partileri ve mezhepleri üzerinden kamplara ayırmak ve birbirleriyle korkutarak siyasi rant toplamak klasik siyaset manipülasyonlarıydı. Mevcut fiili olguların ve sorunların değil, hayali kuşkuların ve kurguların üzerinden yürütülen ve taraftar devşirilen bir korku siyaseti toplumun baş belasıydı. Bugün Türkiye'de CHP'lilerin ve Kemalist geçinenlerin, ikide bir gazete ve TV'lerinde

"Ülkede başörtülüler artıyor!.. Dindarların mahalle baskısı ürkütüyor!.. Başörtülülerin pahalı gözlükleri ve lüks giysileri dikkat çekiyor!.."

gibi suni, sinsî ve temelsiz kuşkuları gündeme taşımaları... Buna karşı AKP'lilerin ve yandaş kesimlerin her fırsatta; CHP'lilerin ve Kemalistlerin, Ekrem İmamoğlu'nun Karşılıkların kaz ziyafetinde olduğu gibi;

"Rakı, şarap içtiklerini, sarılıp dans ettiklerini, domuz kebabı yediklerini, dini ve tarihi değerlerimizle dalga geçtiklerini!?"

folan tartışmaya açmaları, bu kurgu stratejilerinin ve korku siyasetinin bir yansımasıydı. Ama nedense her iki tarafın bilgiç takımı ve yandaş yazarları;

"Aile yapımızı ve ahlâki mayamızı temelinden yıkmaya yönelik mel'un İstanbul Sözleşmesi'nin, eşcinselliğe ve serbest cinsi ilişkilere meşruiyet ve resmiyet kazandıran bütün maddelerini AKP+CHP+MHP+HDP Milletvekillerinin, hiç tartışmasız ortak parmaklarıyla Meclis'ten geçirildiğini"

asla söz konusu yapmazlardı. Oysa böyle davranarak AKP (sağcılar) ve CHP (solcular), aslında dolaylı şekilde birbirlerine çalışmaktalardı. Çünkü böylesi basit ve fasit ithamlarla AKP devrim duyarlılığı olanları CHP'ye; CHP ise dindarları AKP'ye yönlendirmiş olmaktadır...

Tarih boyunca kralların ve iktidarların; toplumu korkularla yönlendirmek ve yönetmek istemesi, siyasal hayatı belirleyen en güçlü faktörlerden biri olagelmıştır; bu durum bazen açık, kimi zaman örtülü; bazen kenardan köşeden, çoğu zaman da merkezden yürütülmektedir. "Korku"lara; motive edici, biçimlendirici ve meşrulaştırıcı bir işlev yüklenmektedir ki, bunun adı korku siyasetidir. Korku siyasetinin en önemli sonucu, toplumun iradesini ipoteklemek ve beynini köreltmektir. Çünkü korkular, aklı devre dışına itmektir; insanı bilinçli hareket eden bir özne olmaktan uzaklaştırıp, etki edemeyeceği güçler arasında oynanan bir oyunun nesnesi haline getirmektedir. Korkunun hâkimiyetine giren insanlar, yanlış ve yanıltıcı bir kadercilik girdabına sürüklenmektedir. Korku siyasetleri, insanların kendilerini yaklaştırmakta olan bir felaketin potansiyel kurbanı olarak görmelerini sağlayacak bir atmosfer oluşturmayı hedeflemiştir.

Korku siyaseti, otoriter rejimlerin en belirgin özelliğidir. Bir dönem Latin Amerika'daki askeri diktatörlüklerin, veya Asya ve Afrika'daki sağcı-masonik hükümetlerin sürekli komünizm tehlikesiyle kendilerini meşrulaştırdıkları unutulmuş değildir. Aynı şekilde Rusya, Çin ve Uzakdoğu ülkelerindeki komünist despotizmin bahanesi de kapitalizm tehlikesiydi. Böylece korku siyaseti üzerine bir vahşet yönetimi geliştirmişlerdi. Bizde de askeri darbelerin, sıkıyönetimlerin, olağanüstü hâl rejimlerinin nedeni; hep ülkeyi büyük tehlikelerden kurtarmak olarak izah edilmişti. Kısaca; zulüm politikaları, toplumun korkuları üzerine inşa edilmişti.

Bugün ABD, hâlâ sınırsız sömürüye dayanan dünya hâkimiyeti projesini, *küresel terör tehdidiyle* meşrulaştırma gayretindedir. Birtakım savaş hâllerini ve hak ihlallerini bahane yapıp, kendi toplumuna çeşitli korkuları aşılıyarak, hatta farklı ülkelerdeki sorunları kaşıyarak bir korku stratejisi üretmektedir. Aynı korku, Avrupa ülkelerinde de, hükümetlerin elinde özgürlükleri kısıtlamanın ve İslam düşmanlığının başlıca bahanesi olarak gündeme getirilmektedir. Bu ülkelerdeki neofaşist hareketler de, insanların başka korkuları üzerinden güç devşirmektedir. İsrail, savaş ve yıkım politikalarını kendi varoluşuna yönelik tehditlerle izaha yönelmektedir; beka korkusunu, sınır tanımaz baskı pratiklerinin kaynağına yerleştirmiştir.

“Bu malum ve mel’un odaklar, çok yönlü bir korku siyasetiyle bizde de toplumu sindirmek ve sömürü düzenlerini sistemleştirmek peşindedir. İşbirlikçi sağ-sol partiler, kendi iktidarlarını kaybetme korkularını kendi korkularımız olarak görmemizi; tek çare olarak arkalarına düşmemiz gerektiğini telkin ediyorlar; özgürlüklerimizden ve iradelerimizden vazgeçmemizi istiyorlar. Kendi elleriyle besledikleri, her müdahalelerinden sonra biraz daha güçlenen bir tehlikeye karşı, yine kendilerini bir kurtarıcı olarak sunuyorlar. En çok da unutkanlığımıza ve vurdumduymazlığımıza güveniyorlar; geçmişte ve günümüzde yaşadığımız acılardaki başrollerini unutmamızı bekliyorlar.”[1] Böylece suni korkular ve siyasi kuşkuyla ruhlarımızı esir alıyorlar. Ve toplum üzerinde sinsi ve Siyonist bir esaret baskısı kuruyorlar.

Beş sene önce: *“Baykal olmasaydı, Erdoğan olmazdı”* diyen Devlet Bahçeli, ne oldu da şimdi *“AKP’siz bekamız tehlike demeye başlamıştı?”*

İşte Sn. Bahçeli'nin 25.08.2015 tarihli açıklamalarından satır başları:

Türkiye namlunun ucunda bir seçim yapacaktır. Partimizin tüm kadroları bozguncuların oyunlarını, işbirlikçilerin senaryolarını bozmaya yoğunlaşmıştır. Cumhurbaşkanı Erdoğan dün akşam dört saati aşkın görüşmeden sonra 7 Haziran Genel Seçimlerini yenileme kararı almıştır. Erdoğan en sonunda muradına ermiştir. Söz konusu karar Resmi Gazete’de yayınlanarak yürürlüğe girmiştir. Bundan sonraki uygulamalar Anayasa’nın 114’üncü maddesiyle gerçekleşecektir. Erdoğan 7 Haziran sonuçlarını hiçbir zaman hazmedememiştir. Her fırsatta koalisyonu kötölemiştir. Her zemin ve ortamda siyasi partilere parmak sallamıştır. 7 Haziran Genel Seçiminin yenilenmesinin yegâne sorumlusu, asıl suçlusu öncelikle Recep T. Erdoğan’dır. Bunu bilmek lazımdır... 7 Haziran’ın üzerinden bir hafta bile geçmeden, “Türkiye’yi hükümete bırakın ne tarihe ne de milletimize bunun hesabını veremezler” diyen Erdoğan’dır. Bu sözlerin hemen akabinde tehdit yollu mesaj göndererek, “Hükümeti kuramazlarsa sandığa gidilir. Bu erken değil tekrar seçim olur” diyen de Erdoğan’dır. Siyasi partilerimiz üzerine düşeni yapmazlarsa çözüm yine milletimizdir sözleriyle gizli niyetini ele veren de Erdoğan’dır.

Erdoğan’ın şu sözleri çelişki olması şöyle dursun bizatihi geçmiş AKP’li iktidar yıllarının foyasını ortaya koyan ibretlik bir itiraftır. “Bugün Türkiye’nin geçmişini tartışan değil, geleceğin inşası konusunda koalisyon hükümetine ihtiyaç vardır.” sözleri Erdoğan’ı yalanlayan, örtülemez çarpıklıkları gözler önüne koyan acı bir beyandır. Başbakan olduğu dönemde geçmişle uğraşan, tarihimize kara çalan Recep T. Erdoğan’dan başkası mıdır?.. Koalisyon kurulmasıyla ilgili süreç işlerken hain saldırıların yoğunlaşması, peş peşe sözde özerklik ilanları titizlikle yorumlanmalıdır. Erdoğan Rize’de “sistem fiilen değişmiştir” derken, PKK Doğu’da fiili durum yaratmakla meşgul olmaktadır. Şehit aileleri feryat ederken gözyaşı sel olan annelere, babalara AKP’liler istismar suçlamasıyla çamur atmıştır.

Yarbay Mehmet Alkan, şehit edilen kardeşi Ali Alkan’ın tabutuna sarılıp tepkisini gösterirken, saray yönlendirmeli AKP trolleri iftira yarışına başlamıştır. Erdoğan şehit cenazesinde elini tabutun üzerine koyup “Ne mutlu şehit analarına” nutkunu atarken mesele olmamıştır da, bir yarbayımız şerefsizlerin gözüne batmıştır. İşte AKP’nin yenilmiş Türkiye fotoğrafı... Şehide kelle diyen ahlâksızlar, PKK’yı başımıza çıkaran hainler, Öcalan’a özgürlük sözü veren siyasi çürümüşler, şimdi de şehit yakınlarını hedef almışlardır... Bu AKP yönetimi Türkiye’nin bahtını kapatan şer ittifakıdır. AKP yönetimi oyundur, tertiptir, tahriktir. Bu aziz ülkenin AKP’den kurtulması da haktır. Yoksa iç savaş kapımızdadır, bölünme dibimizdedir. Kardeşin kardeşe silah doğrultması an meselesidir... Biz başından beri AKP ile HDP’nin gerçek niyetlerinin anlaşılabilmesi için hükümet kurmaları gerektiğini söyledik. Bu olmazsa, AKP CHP koalisyonu konusunda ısrarcı olduk.

MHP'nin seçimlerin tekrarına menfi tutumu belliydi. Azınlık hükümetine kapalı tavrı değişmemişti. MHP'nin AKP ile koalisyonda buluşabilmesi için, tavizi mümkün olmayan ilkeleri olduğu malumdur. İlkelerimiz ilan edilmiştir. AKP dört şartımıza hayır demiştir. PKK'ya evet diyen AKP, MHP'ye yüzünü dönmüştür. Biz anayasanın ilk dört maddesine sahip çıkalım dedik, AKP itiraz etti. Biz ihanet süreci bitsin dedik, AKP karşı çıktı. Biz rüşvetçilerin yakasından tutalım 17-25 Aralık'ın hesabını soralım dedik, AKP reddetti. Biz parlamenter demokrasiyi ve kuvvetler ayrımını koruyalım dedik, AKP üç maymunu dedi. İmralı canisinin 10 maddesine yeşil ışık yakanlar, MHP'nin dört maddesine hayır demiştir. Bize hayır diyen bir partiyle nasıl ortaklık kuralım? Onursuzca bir hükümet olmaksızın, şerefli bir muhalefet... Hırsızlar vakıflara sinmişken, hıyanetten yüzleri simsiyah olan zevat güvenceye alınmışken biz nasıl devlet yönetelim? Doğrudur; Türkiye'yi namerde muhtaç etmeyiz dedik, gerekirse değil elimizi gövdemizi taşın altına koymaya hazır olduğumuzu söyledik. Şartlarımız kabul edilsin koalisyona varız dedik. AKP bunlara kulak asmadı. Çünkü Erdoğan'ın buyruğu böyleydi... Erdoğan ve AKP'nin devlet gücünden mahrum olmamak için her provokasyona tevessül edeceğini iyi biliniz. AKP devletin her hücrelerine sindi. Bunu paylaşmamak için de her şeyi deneyecektir, dikkatli olun. Esasen AKP tüm yolları tıkamış, tüm seçenekleri boşluğa mahkûm etmiştir.

AKP olmazsa Erdoğan olmaz, AKP olmazsa Türkiye huzura kavuşur. Her imkânımızı devreye alarak çalışacağız. Yorulmayacağız, yılmayacağız. Yaşananları bir bir anlatacağız. Allah Türkiye'yi korusun, milletimizden rahmetini esirgemesin!

“YSK'dan açıklama geldi. Seçimin tarihini 1 Kasım olarak ilan etti. Siz ne düşünüyorsunuz?” sorusunu Bahçeli şöyle yanıtlamıştı: **Recep T. Erdoğan emretmiş onlar da yerine getirmiştir. Sayın Davutoğlu bazı partili isimlere teklif götürceğini söylemiştir. Bunun milletvekili olması zorunluluğu bulunmadığını belirtmiştir.** “Peki, size teklif gelirse, sizin tutumunuz ne olur?” sorusunu ise; **“Bizim partililerimiz değil, dava arkadaşlarımız var. Dava ne alınır ne satılır.”** diye yanıtlamıştı.

Bu konuşmasında; **“Sayın Deniz Baykal olmasaydı, Erdoğan olmazdı, AKP iktidarı olmazdı. Davutoğlu'nun söylediklerini çağrı olarak kabul etmiyoruz, muhatap almıyoruz!..”** diyen Sn. Bahçeli, AKP iktidarının ve Sn. Erdoğan'ın tahribatlarının en baş sorumlularından birisinin de Deniz Baykal olduğunu hatırlatmıştı. Peki, şimdi Sn. Kılıçdaroğlu'na neden bu denli ters ve tepkili davranmaktaydı? Çünkü Kılıçdaroğlu, Deniz Baykal'a yönelik kaset komplosu sonrasında CHP Genel Başkanlığına taşınmıştı.

Evet, daha düne kadar *“Ülkemizin baş belası!..”* sayılan Erdoğan, nasıl olmuştu da birdenbire *“Bekamızın sigortası!”* olup çıkmıştı?.. Erdoğan’ın Milletvekilliğinin önünü açarak Türkiye’nin bahtını karartan Deniz Baykal’ı makamından uzaklaştırıp koltuğuna oturan Kemal Kılıçdaroğlu’na bu mantıkla teşekkür edilmesi gerekirken, şimdi niye onun şahsına karşı bu hücumlar başlatılmıştı? Allah aşkına, bu ikircikli ve işbirlikçi tavır, hangi milli duyarlılık ve tutarlılıkla bağdaşır? Bu uzaktan kumandalı korku ve kuşku politikalarıyla kurgulanan siyasi senaryoların figüranlığını yapanlar, hangi ülke sorunlarımıza, hangi ciddi netice üretici çözüm yolları sunacaklardı?

Ali Babacan’ın parti kurma girişimine karşı çıkan Hürriyet gazetesi yazarı Fuat Bol, *“Bunca pişkinliğe pes doğrusu”*

diye yazmıştı. Bol’un,

“heyecansız bir tip”,

“Abdullah Gül’ün uzaktan kumandası”

,
“Çaputçuluk”

gibi ifadelerle sataştığı köşesinde şunları aktarmıştı:

“Ali Babacan’ı dinlerken son derece heyecansız bir tip olduğunu gözlemledim. Bu tipler siyasette başarılı mutfak adamı olurlar, yani ‘bakan’ veya ‘yardımcı’ düzeyinde iş yapacak insanlardır. Abdullah Gül’ün uzaktan kumandası ile siyasi parti liderliğinin yapılamayacağı ise gün gibi aşikârdır. Oysa ne Abdullah Gül ve ne de Ali Babacan asla lider olamazlar ve kalabalıkları sevk ve idare edemezler. Ali Babacan’ı dinlerken aklıma, vaktiyle buna benzer siyasi bir hareket başlatan ve başlamasıyla bitmesi bir olan ünlü bir iş adamımız geldi. O da siyasetle ‘çaputçuluğu’ karıştırmıştı! Ali Babacan, gerekçe olarak da AKP’nin hedefinden şaştığını, tarih olarak da 2011’den sonrasını gösteriyordu. Öyleyse hedefini şaşırın bir partide sekiz yıl milletvekili olarak neden kalmıştı? Bu müddet zarfında neden susmuş, neyi beklemişti?.. Sen milletin vekili olacaksın, devlet ve millet hayatımızın bunca mühim konularında tek bir laf etmeyeceksin, liderinin ettiği laflar karşısında suspus olacaksın, neden sonra ‘Bunlar hata!’ deyip cephe alacaksın!?” diye sataşan Bay yandaş’a hatırlatmak lazımdı:

İyi de, üç-beş yıl öncesine kadar AKP iktidarı ve Sn. Erdoğan hakkında, yukarıdaki hararetli ve hakaretli ithamları sıralayan Sn. Bahçeli’ye, niye dönüp de; *“Yahu ne değişti de şimdi Erdoğan’ı ve iktidarını, Milli Bekamızın sigortası görmeye ve övmeye başladınız?”* diye sormazlardı.

“Derin Devlet” itirafları ve Dış güçlerin figüranları!

Mehmet Eymür *‘De-Şifre: Casusluk Hikâyeleri’* kitabında ilginç şeyler aktarıyordu ve Eymür orada kendisinin istihbarat örgütünde önemli görevlerde bulunduğu günlerde tanıdığı olduğu casusluk hikâyeleriyle birlikte, son zamanlarda yaşanan olaylarla ilgili gözlemlerini de paylaşıyordu. Mehmet Eymür, 15 Temmuz hain darbe girişimi sonrasında *Adil Öksüz* gibi adları dillere pelesenk olan pek çok kişiyle ilgili kanaatleri gözden geçirmeyi gerektirecek ayrıntılara da yer veriyordu. Bazılarının istihbaratçıların kendilerine verdiği *‘kod adlarına’* kadar önemli ayrıntılar aktarıyordu.

Ve yine Sabahattin Önkibar’ın *‘Derin ve Gizli Devlet Gazetecisi Olarak İtiraflarım’* kitabı 1990’ların başında Genelkurmay Başkanlığı’nda geçen bir devleti dizayn hikâyesiyle başlıyordu. Kara Kuvvetleri Komutanı

Org. Muhittin Fisunoğlu,

emekli olması beklenen

Org. Doğan Güreş

’in yerini almaya hazırlanıyor ve daha o göreve gelmeden

Turgut Özal

’in ani vefatıyla taşları yerinden oynayan sivil siyasi hayatı da dizayn etmeye karar veriyordu.

Özal

’in yerine

Süleyman Demirel

Cumhurbaşkanı seçiliyor ve Başbakanlık makamı boşaltılıyordu.

Fisunoğlu

oraya kimin geleceğini belirleyen kişi olmak istiyordu. Başbakanlık için adları geçen

Tansu Çiller

ve

İsmet Sezgin

’i çeşitli sebeplerle göreve uygun görmüyor, siyasete tesadüfen girmiş sessiz sakin bir Bakanı Başbakan yapmayı arzuluyordu. O kişiyi karargâha çağırıp

“Kongrede sen aday olacak ve Genel Başkan seçileceksin”

direktifini veriyor; adamın

“Ben toplumda tanınmıyorum bile!”

itirazına da

“Mesele tanınmak ve kongreyi kazanmak ise biz onu hallederiz”

diyordu. Fisunoğlu tanınmayı medyayla ayarlayacaklarını belirtiyor,

“Basın biz ne dersek onu yazar”

diyordu, ama kongreyi nasıl halledeceğini ise söylemiyordu. Ancak, Fisunoğlu sadece siyaseti dizayn konusunda başarısızlık yaşamıyor, üstelik Genelkurmay Başkanı da

olamıyordu. Kongrede seçilen Tansu Çiller Başbakan oluyor ve Doğan Güreş'in süresini uzatıyordu.

Netflix'in dünya gösterimini başlattığı 'The Irishman' (İrlandalı) filmini izlerken bunlar aklıma geliyordu: "ABD'nin en karışık dönemlerinden biri sayılan 1960'lar ve 1970'lerde yaşanan Mafya hikâyelerini hayattaki en önemli usta yönetmenlerden Martin Scorsese son teknolojiyi de uygulayarak beyaz perdeye aktarıyordu. Film bir yönüyle Amerikan devleti ile Mafya arasındaki derin ilişkilere ve çatışmalara ışık tutarken, bir yönüyle de sınır tanımayan yasadışı bir gücün bir ülkeyi nasıl parmağında oynatacak hale gelebildiğini de ortaya koyuyordu. Bu film Mafya'nın, elindeki yasadışı işlerden kazanılmış muazzam para kaynağını siyasete yönelterek Başkanlık Seçimlerini etkilediğini, onların desteğiyle seçilmeyi başarmış Başkan verdiği sözleri tutmayınca onu ortadan kaldıracak denli zıvanadan çıkabildiğini anlatıyordu. Devlet üzerlerine bütün gücüyle gitmeye başlayınca Mafya içi çatışmalar da baş gösteriyordu. Fâili hâlâ meçhul cinayetler birbiri ardına işleniyordu." diyen Fehmi Kuru, hâlâ Siyonizm gerçeğini ve ABD'deki Yahudi Lobileri etkinliğini ağzına almıyor, bu şeytani güçlerin bütün hıyanet ve cinayetlerini Siyonizm'in alt kolları, hatta kuyrukları olan Mafya örgütlerine ve siyasi körlüklere bağlıyordu.

Dilipak'ın bazı doğruları, yanlış amaçları için yazması!

"AKP ya da MHP, ne farkları vardı? Hepsinin içinde her çeşit insan bulunmaktaydı. Zaten partiler de oy peşinde, hepsi "Mevlanacı" olup çıkmıştı. "Ne olursan ol gel" diyorlardı. Yeşil sermaye, Yeşil Komünist, Yeşil Feminist, Yeşil Kemalist! AKP, BÇG'nin şerrinden kurtulmak için FETÖ'ye dayanmıştı sırtını. O günlerde AKP'nin 4'te 3'ü FETÖ'cü takımıydı. Pek az muhalif dışında o dörtte bir de zaten FETÖ'cülerin itibar etmediği, "sıradan" kabul ettikleri" dualarından başka bir imkânı olmayanlardı. Yani kabul edilmeyenler, dışlananlardı. AKP'nin oyu %50 civarındaydı. 17/25 Aralık öncesi bunların %40'ı F. Gülen aşığıydı. Tamam, siyasi açıdan ihtida ettiler de, dini açıdan durum ne? Aslında o dini (Fetullahçılığı) çok sevmişlerdi. Çoğu bu konuda kendi içlerinde bir sorgulama yapmamışlardı. Bir kısmı başka cemaatlerin içinde kendilerine yer buldu ya da bulmaya çalışıyorlardı. Bir kısmı, kaçanlar ve cezaevindekilerin önemli bir kısmı hâlâ eski yolun yolcularıydı. Bu yapıdan ayrılanlar dinlerini kaybediyorlardı. Neye inanacaklarını da bilmiyorlardı. Bu ailelerin çocuklarının durumu daha da vahimdi, onların bir ideolojileri, siyasi tercihleri de kalmamıştı..."

İşte kastettiğim "siyasi cinsiyetsizlik" tam da bu noktada ortaya çıkıyordu. Siyasi tercihleri yoktu. Daha iyi birisini seçmek diye de bir çabaları yoktu. Sadece karşı oldukları

birinin karşısındaki destekleniyordu. Korkuları umutlarına baskın olunca böyle oluyordu. Kimseye güvenmiyordu. Bu sonucu siyasiler kendileri hazırladılar. Bu söylem ve eylemleri ile bindikleri dalı kesmeye devam ediyorlar. Siyaseti itibarsızlaştırıyorlar. Halka gerçeği söylemiyorlar. Ve sürekli ötekilere karşı kışkırtıyorlar, onları suçluyorlar. Birbirlerini hain, ahlâksız, yalancılıkla, ajanlıkla suçluyorlar. Halkın aklına kalan da bu suçlamalar oluyordu. Sonuç: “Tencere dibin kara, seninki benden kara!” edebiyatı yapılıyordu. Eğer halk, siyasilerin birbirilerine karşı sözlerini ciddiye alıp, kendi mahallelisine karşı böyle davransaydı mahallede kan gövdeyi götürecekti olurdu. Pek az bir grup militanca bu durumu savunuyordu. Çünkü dayandıkları parti kaybederse kendi itibar, statü ve menfaatlerini kaybetmeleri söz konusuydu. O zaman canhıraş bir şekilde karşı tarafa saldırıyor ve içlerinden yükselen itiraza karşı tepki veriyordu. Tarafların medyaları ve sosyal medyaları da troller üzerinden taraftarları kışkırtıyor, onlara hedef gösteriyordu. Bu anlamda sosyal medyada aslında din, ahlâk, hukuk kurallarını hiçe sayan ahlâksız bir savaş sürdürülüyordu.

Bakın, bir fil yakalama hikâyesi anlatılıyordu.

Fil çok güçlü oluyordu, yakalanamıyordu, uyutulamıyordu. O zaman şöyle bir tuzak hazırlanıyordu. Filler su içmek için genellikle aynı yolu izliyordu. O yolun kenarına bir çukur kazılıp üzeri örtülüyordu. Filler oradan geçerken, seçtiğin fil tam tuzağın yanına gelince havaya bir el ateş ediliyordu. Panikleyip kaçmak isteyen fil çukura düşüyordu. Diğerleri ise oradan uzaklaşıyordu. Fillerin diz eklemlerinin hareket kabiliyeti sınırlı olduğu için daracık çukurdan kurtulamıyordu. Siyah bir adam, siyah elbiseler giymiş geliyor, fili dövmeye başlıyordu. File su da vermiyor, yiyecek de vermiyordu. Bu birkaç gün devam ediyordu. Sonra beyaz elbiseler giymiş, beyaz bir adam geliyordu. O siyah adamı döver gibi yapıyordu. Siyah adam kaçıp gidiyor, beyaz adam file kova ile su veriyor, sonra yiyecek sunuyordu. Fili çıkarmak için de çukurlar açıyordu. Beyaz adam geldiği yoldan giderken fil de kurtarıcısının ayak izlerini takip ediyordu. Vadide kendilerini bekleyen TIR'ın konteynerine bindiğinde TIR'ın şoför makamında o, kendini döven siyah derili oturuyordu!..

BÇG ya da FETÖ, PYD ve DEAŞ fark etmiyordu. Sağ ya da sol da fark etmiyordu. Birileri bu şekilde bizi terbiye etmeye çalışıyordu. Aslında kurtarıcı zannettiğimiz bizi tuzakta döven siyahinin patronuydu. Bunların kadrolarında şeyh de, fahişe de bulunuyordu. Bunların erkek ya da kadın oldukları bile bazen fark edilmiyordu. Oysa siyasetin maksadı, maslahat olmalı; yani sulhü-barışı ve huzuru amaçlamalıydı. İnsanları birbirinin yüzüne bakamaz hale getiren dil ve yöntemler siyasetin gayesine aykırıydı. Birinin yanlış bir başkasının yanlışının bahanesi ve vesilesi olmamalıydı. Bir kez daha hatırlatalım: Hani Firavunu bile “güzel söz ve hikmetle” Hakka çağıracaktık? Ayağımızı taşla ezseler, yolumuza diken dökseler, arkamızdan küfretseler de Taif'e giden Peygamber gibi

olacaktık? “Bizi öldürmeye gelenler bizde dirilsinler” diye çırpınacaktık? Hani insanları yanıştan kurtarmaya çalışacaktık? İşte halimiz ortada!..”[2] diyen Abdurrahman Dilipak, el Hak doğruları anlatıyordu... Ama toplum gerçekleri görsün diye değil, kendi gizli-kirli mahiyetleri örtülsün diye bunları yazıyordu. Çünkü AKP’yi de, MHP’yi de, CHP’yi de; bunları Fil avlama misali, korku ve kuşku tuzağıyla kurgulayan merkezleri de çok iyi biliyordu... Çünkü onların figüranlığını yapıyordu.

Meşhur bir gazetecimiz: “Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan’ın Sözcüsü İbrahim Kalın’ın Deutsche Welle’de gazeteci Tim Sebastian’in sorularını yanıtlarken izlediğimde doğrusu meslektaşımı kışkırdım” demekten kendini alamıyordu. Acaba İbrahim Kalın, ya da herhangi bir devlet yetkilisi Türkiye’de bu soruları soracak bir gazetecinin karşısına çıkar mıydı? Çıkacak olsa, bu mülakatı yayınlayacak bir kanal çıkar mıydı? Bulunacak olsa, o kanalın ve o gazetecinin başına ne belalar açılırdı? O TV kanalının sahibi siyasi baskı altına alınır, o program kaldırılır, kanal RTÜK tarafından ağır cezalarla yıldırlır, hatta doğrudan kapatılır mıydı? Gazetecinin başına ne gelirdi? Hapis mi? İşsizlik mi? İkisi birden mi? Bunları düşünürken haber sitesi T24’ü on yıl önce kurup bugüne getiren Doğan Akın aleyhine “FETÖ’ye yardımcı olmak” suçlamasıyla dava açıldığı haberi geldi. İddianamede Akın’ın *“örgütle hiyerarşik bağı olmadığı, geçmişte örgüt aleyhine çok yazı yazdığı, sol görüşte olduğu”* yazıyordu, ama Fetullahçıların kullandığı sahte “Fuat Avni” hesabındaki iddiaları haber haline getirdiği için örgüte yardım etmiş sayılacağı öne sürülüyordu. Doğan Akın’ın bu nedenle İstanbul 25’inci Ağır Ceza mahkemesinde 5 yıldan 15 yıla kadar hapisle yargılanması isteniyordu.

Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) rakamlarına göre halen 118 gazeteci, yazar, medya çalışanı hapse bulunuyordu. İfade özgürlüğünü baskı altına alan soruşturmalar ya da bir terör örgütüne üye olmak, yardımcı olmaktan açılıyor, ya da Cumhurbaşkanına hakaretten yatıyordu. Bu da hükümete “Gazetecilikten değil, terörden, hakaretten yargılanıyor, mahkûm oluyorlar” deme gerekçesi veriyordu. Ama Türkiye’de basın özgürlüğü önündeki tek engel hapis cezalarından ziyade, gazetecilerin hayatına işsizlik olarak yansıyan ekonomik baskılar da söz konusuydu. Son olarak Hürriyet Gazetesinden çıkarılan 45 gazeteci ve medya çalışanı, yasal tazminatlarını dahi alamamaktan şikâyetçi; bunu da bir video mesajıyla sosyal medyada yayıyorlardı. Bu 45 meslektaşımızdan 43’ü TGS sendikasına üyeymiş. TGS’ye göre 2013 Gezi Protestolarından bu yana işten çıkarılan, istifaya zorlanan, ya da kapatılma, küçülmeler yoluyla (bir kısmı sonra başka işler bulmuş olsa da) işsiz kalan gazeteci sayısı 10 bini buluyordu. Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) rakamlarına göre 7 bin işsiz gazeteci vardı. Türkiye Gazeteciler Cemiyeti (TGC) Başkanı Turgay Olcayto, kapatılan ve ekonomik ya da siyasi nedenlerle kapatılan, ya da küçülen medya şirketleri nedeniyle Türkiye’de gazetecilerin üçte birinin işsiz kaldığını söylüyordu. Bu durumda gazete ve televizyonların sahiplik yapılarının değişmesi de etkiliydi. Gazetecilik kuruluşlarının tahminlerine göre medyanın yüzde

70'inin sahipliği AKP hükümetiyle iş bağlantısı olan grupların elinde bulunuyordu. Dağıtım ağlarının da aynı siyasi tekelleşmeye maruz kalması, bağımsız kalmaya çalışan gazete ve dergiler, hatta kitaplar üzerinde ayrı bir yük oluşturuyordu.

Bunun sonuçlarından birisi, "merkez medyanın" çöküşü oluyordu. Gazete tirajları, televizyon izlenme oranları artık reklâm verenler tarafından da inandırıcı bulunmuyor, şişirilmiş ve güvenilmez olarak değerlendiriliyordu. Büyük belediyelerin çoğu da yerel seçimlerde AKP'den CHP'ye geçmiş olduğu için artık hükümete paralel yayın yapan kuruluşlarının ana gelir kaynağı, vergilerimizle oluşan kamu kuruluşu bütçelerinden gelen reklamlar ve toplu alımlardan oluşuyordu. Okuyucu ve izleyiciler de eleştirel seslere yer vermeyen yayınları güvenilir bulmuyor, takip etmiyor. Kasım 2019'da yayınlanan KONDA araştırmasına göre; 2008'den 2018'e erkeklerde gazete okuma alışkanlığı yüzde 74'ten 34'e, kadınlarda yüzde 52'den 17'ye düşüyordu. Bilgi almak istediğinde ilk olarak interneti tercih edenlerin oranı ise erkeklerde yüzde 51, kadınlarda yüzde 45 oluyordu. TV hâlâ en çok haber alınan kanal ve birinci sırada objektif habercilik yapmaya gayret eden Fox TV bulunuyordu. Bu nedenle HaberTürk'te Fatih Altaylı'nın Ali Babacan, ya da Ekrem İmamoğlu'na yer vermesi eskisine göre daha çok ilgi çekiyordu." [3] tespit ve tahlilleri üzerinde durmak gerekiyordu.

"Alman gazeteci Sebastian'ın, Berlin Dış Politika Forumu kapsamında düzenlenen bir oturuma katılan Cumhurbaşkanlığı sözcüsü İbrahim Kalın'a sorduğu sorularla ilgili sosyal medyada, "Türkiye'de böyle soru sorabilen gazeteci yok" gibi ifadeler kullanılırken, AKP yanlısı medya, haberi, "İbrahim Kalın, saygısız Alman gazeteciye haddini bildirdi" tarzı başlıklarla geçiştiriyordu! Maalesef AKP Türkiye'sinde, eski Sovyet sisteminde kullanılan "muhabirlik"

, kurumsallaşıyordu. Öyle ki mesleğinde yükselmek isteyen memur, hiç ilgisi olmadığı halde şefini "FETÖ'cü" diye ihbar edebiliyor, yapılan soruşturmada hiçbir bulgu elde edilmediği halde, hakkında şikâyet bulunan kişinin yurt dışına çıkışına, hatta pasaport almasına bile izin verilmiyordu. Alman gazeteci, KHK ile işten atılan yüzbinlerce kişiyi sorunca, Kalın, "1990'da iki Almanya'nın birleşmesi sırasında da 500 bin kişi işten atıldı" diye yanıtıyor, Sebastian, "Konuyu değiştirmeyin, konumuz Türkiye" diyerek programı bitiriyordu.

Alman Sebastian'ın "Eninde sonunda herkes cezalandırılabilir. Hatta belki siz de cezalandırılabilirsiniz, bir sonraki hükümet geldiğinde... Hiç bunu düşündünüz mü? Eskiden Gülençi gazete için çalışıyordunuz." sorusu İbrahim Kalın'ı zorluyordu. Kalın,

sorusu İbrahim Kalın'ı "Onl

ar için çalışmadım. Onlar için yazdım."

dese de Sebastian'ın

"Türkiye'de devran döner diye endişeleniyor musunuz? Belki başkaları gelir ve orada yakalanırsınız?"

sorusuna

"Siz, 5-10 yıl içerisinde Nazilerin iktidara geleceğini ve sizi burada yargılayacağını mı düşünüyorsunuz?"

diye geçiştiriyordu. Oysa

Kalın'ın, ABD'de iken de Gülen'i Georgetown Üniversitesi'nin 2009 yılında hazırladığı 'en etkili 500 Müslüman' listesine 13. sıradan sokan olduğunu bilen biliyordu.

"Sonuç olarak şu bir gerçek ki, Türkiye'de basın özgürlüğü yok edilmiştir. "Siz nasıl yazıyorsunuz?" diye soranlar olabilir. Biz bedel ödemek pahasına mesleğimizi düzgün yapmaya çalışıyoruz ama artık buna bile imkân bırakmayacaklar! Devranın dönmemesi için herkesi bir şekilde susturmaya çalışıyorlar! (Ancak asıl) Devranın dönmesine bu baskı sebep olacak; bunu bile göremiyorlar!"[4]

Değerli Necati Tuncer Milli Gazete'de aktarmıştı:

Çok tesirli ilaç

"Allah uzun ömür versin, bir meşhur hekimimiz, bir hastasına, mide rahatsızlıklarına birebir geldiğini iddia ettiği bir ilaç vermişti. Hasta sormuştu:

- Demek bu ilacın tesirini hemen görecekim?

Meşhur profesör boş bulunarak:

- Evet, çok tesirli ilaçtır. Yirmi yıldan beri kullanıyorum!.." buyurmuştu!?

Tesirini, yani öncekilerin başaramadığı *iyi yönetimi hemen göreceğiz* umuduyla AKP'yi iktidar edenler, o geçmişi hatırladıklarında, TV kanallarında yatıp kalkan profesörlerden aynı cevabı alıyordu...

- **“AKP çok tesirli bir partidir. Bizi yirmi yıldan beri idare ediyor. Ki siz, yirmi yıl önceki halinizi arasanız da Erdoğan hâlâ sizden oy alıyor...”** O hastanın doktora şunu söylemesi gerekiyordu: **“Seninkini 20 yılda geçirmediğine göre, bizim ömrümüz varsa 40 yıl çekeceğiz demektir! En iyisi bu ilaçtan (iktidardan) vazgeçmektir.”**

Erdoğan'ın maalesef 1 tane Berat'ı varmış!..

21 AKP milletvekili, Sn. Cumhurbaşkanı ziyaretlerinde partilerinin sorunlarını anlatmışlar. Tek tek eleştirmişler Bakanları... Sıra tam Damat'a gelince, Erdoğan araya girip **“Ne yapayım? 20 tane Berat bulamam ki...”** buyurunca AKP milletvekilleri yutkunmak zorunda kalmışlardı. Bu cevaba göre Türkiye, 18 yılda 20 tane Berat'ın bulunamayacağı bir ülke konumuna mı taşınmıştı? Erdoğan'ın 20 Berat'ı olsaydı bütün Bakanlıklara onları mı atayacaktı?

Yusuf Kaplan'ın Unutkanlığı!

“Tanık olduğumuz şey, siyasetin kriz yaşadığı ve krizin sanallaşarak derinleştiği gerçeğidir. Siz buna siyasetin dizayn edilmesi de diyebilirsiniz... Kimler tarafından, peki? Emperyalistler ve onların yerli uzantıları tarafından elbette ki... Türkiye'de siyasî pornografi oyunu sahnelenirken, İstanbul'un Belediye Başkanı Ekrem İmamoğlu, soluğu Londra'da almış, Londra'da önemli / kritik görüşmeler yapmıştı. Bu kritik görüşmelerin en dikkat çeken Chatham House'da yapılanıydı. Chatham House, İngilizlerin onaylama mekânıdır... (Siyonist odakların üst makamıdır. Her nedense) Yolu, Chatham House'dan geçen yolunu şaşırılmaktadır... Türkiye'de “Külliyedeki CHP'li” tartışması ne kadar pornografikse, İmamoğlu'nun Chatham House ziyareti de o kadar sessiz, derinden ve düşündürücü bir görünüm sunmaktadır.

Acaba bütün bunlar aslında İmamoğlu'nun önünü açmak için tezgâhlanmış olabilir miydi? Bir taşla birkaç kuş birden vurulmak isteniyor olabilir miydi?.. Hem (böylece

Türkiye’deki) siyaset de krize sürüklenmek isteniyor olabilir miydi?.. (Böylece) Hem Erdoğan’ın konumu (yani Erdoğan’sız Türkiye oyunu) tartışmaya açılıyor, hem de İmamoğlu’nun önü açılıyordu... Tam İngiliz tarzı siyasetle (daha doğrusu Siyonist merkezlerin manipülesiyle, bunlar yapılıyordu!?)”[5] diyen Yeni Şafak yazarı ve derin düşünce adamı(!) Bay Yusuf Kaplan, neden acaba bir zamanlar Sn. Abdullah Gül’ün de aynı Chatham House’den icazet aldıklarını ve hâlâ irtibatlı bulduklarını... Ve yine bizzat Abdurrahman Dilipak’ın itirafıyla, Sn. Erdoğan’ın da “Bir dış proje olarak, aynı odaklarca kurgulandıklarını...” niye hatırlatmamışlardı? Yoksa Chatham House Abdullah Gül’e icazet verince mübah, ama Ekrem İmamoğlu’nu desteklerse günah mıydı? Yahu bu nasıl bir mantık marazıydı?

Bu makaleyi sesli olarak dinleyebilirsiniz:

{mp3}korkusiyaseti{/mp3}

[1] <https://www.birikimdergisi.com/guncel-yazilar/162/korku-siyaseti#>

[2] <https://www.yeniakit.com.tr/yazarlar/abdurrahman-dilipak/siyasetin-cinsiyeti-30519.html>

[3] <https://yetkinreport.com/2019/11/29/ibrahim-kalin-yayinini-kiskanmak->

[4] <https://www.yenicaggazetesi.com.tr/bu-devran-donerse-sorusu-54068yy.htm> - Arslan Bulut

[5] <https://www.yenisafak.com/yazarlar/yusufkaplan/siyas-pornografi-siyasetin-dizayni->